

Minden pillanattal közelebb ért a házhoz. Már a kertek alatt járt. Jött feltartóztatlanul...

A halottaság mellett eltorzult a virrasztó ember arca. Az a nóta iszonyatossá növelte a fájdalmát. Lázadón rikácsolta: — Most, miért éppen most? — ... Kínjában az öklét kezdte harapni aztán egyszerre vakon előrebotlott. Felrántotta az ajtót. Ki, ki a szabadba! És elállta a nótás ember útját.

— Ne énekelj! — A hangja hörgött a szenvedéstől. Az arca olyan fehér volt az éjtszakában, mint a fal. Egy pillanatra csend lett. És a két ember egymásra meredt, mint két nagy ellenség, amelyik nem tudja, miért gyűlöli egymást, amelyik most találkozik először és összeméri az erejét. Rövid ideig tartott. Az a másik a nyakába tolta a kalapját és nevetni kezdett.

A nevetés egy pillanatra elborította a világot. A kőfaragó felordított fájdalmában.

Ez volt az erősebb.

De a másik nem törődött vele. Kurjantott egyet és mintha útszéli kocsmára talált volna, a legvígabb nótájával a nyitott ajtó felé tántorgott.

Péter dühös nagy ugrással utolérte és rettenetes öklével lesujtott a fejére.

A nóta bugyborékoló hörgésbe fulladt. Az ember visszafordult. A vér már elborította az arcát. Egy ideig még állva maradt, aztán lassan dűlni kezdett.

A síró ember megölte a nevető embert. És ahogy dült, tágranyított szemével még estében is mintha kérdezte volna, hogy miért?

Tormay Cécile.

HA ÉLNE...

*Ha élne, este csöndesen dökögve
kiállana a vén, kopott küszöbre
s kemény kezembe lankadt jobbot adva
érdeklődő vidámsággal fogadna:
„Zivatarfelhők nem jártak felétek?
A pisztrángoknak jó volt a csalétek?
A hátizsákod nem sértette vállad?
Ott fenn a fenyveserdők mit csinálnak?” —
Aztán turista-élceken derülve
Vacsora-váró asztalomhoz ülne;
én meg vidulva ritka tréfa-kedvén:
legszebb halam a tányérjára tenném.*

Aprily Lajos.